

MOJ BERNI

Glasilo Skupine MOJ BERNI

Dragi člani in prijatelji skupine Moj berni, pozdravljeni!

Spet je leto naokoli in kakor koli obračamo, je situacija manj obetavna od lanske, tista pa slabša od predlanske. Samo upamo lahko, da bližajoči se konec leta pričakujete zdravi, na toplem, na varnem in v krogu tistih, ki jih imate najbolj radi. Zadnje tri mesece smo tudi mi z mislijo na naše ljube kosmatince poizkušale izbrskati kar največ koristnega, zanimivega in poučnega in upamo, da nam je uspelo. Z dodatnimi močmi, ki so podpisale naše prispevke, je delo v veliko večje zadovoljstvo.

Naše oktobrsko druženje v Ljubljani je bilo podobno neprecenljivemu darilu, saj smo se po dolgem času spet naklepetali v živo, družili so se tudi naši berniji in ostali pasji prijatelji. Bilo nam je res lepo in zato si toliko bolj želimo, da s pomladno odjugo spet pride na vrsto kaj podobnega.

Ta čas pa vam želim, da zdravi, s pogumnim korakom in toplim srcem skočite v Novo leto. Bolj kot kdaj se zavedajmo, da čas hiti in priložnosti za popravni izpit morda ne bo. Zato: imejmo se radi, podpirajmo drug drugega in uživajmo v družbi naših kosmatincev. Srečno vam želim od srca v imenu ekipe Moj berni!

Mojca Sajovic

Veseli božič in srečno bernsko leto 2022

PUBERTETA?

To sem jaz – Penček, Penko, Drekec pekec. Prejšnjič je o meni še pisala Barbara, zdaj sem pa že tako velika, da lahko kaj napišem sama o sebi. Barbara pravi, da sem v puberteti. Ne vem, kaj naj bi to pomenilo, ker meni je prav fino. Ampak to besedo tolikokrat slišim, da sem se že začela spraševati – kaj pa, če je vse res? Hhhmm, mogoče...

Če dobro razmislim, mogoče pa puberteta pomeni, da ne smem pobirati vsega po tleh:

Da ne smem na kavč (tudi, če poskusim iz zadnje strani):

Da RES ne bom dobila sladoleda, ne glede na to, v kakšno vrtavko se zvijem:

Da ne smem glodati dreves na vrtu:

Pa še cel kup (brezveznih!) malenkosti – se mi sploh ne da več naštevati, ker mislim, da tale moja Barbara krepko pretirava...

V glavnem, meni se zdi, da sploh ni tako hudo. Ja, saj priznam, nekaj pravil moram še utrditi (saj vem, kaj ne smem, ampak poskusiti ni greh, kajne?). Meni se sploh ne zdi, da bi bila tako ZELO težavna... Pravijo, da sem dinozaver, ne bernc (hhhhmm, mogoče zato jarmrajo, ko se poskusim stla-

čiti v naročje?), da Heppko ne more biti objekt mojega seksualnega poželenja (pa saj je bilo tako samo tiste tri tedne, ko sem za seboj puščala neke čudne kapljice, kaj komplicirate?), da ne smem imeti glave na mizi (a sem sama kriva, da mi je ni treba niti privzdigniti, pa jo položim na mizo?), da moram pustiti Heppkotu, da poje v miru in

mu ne težiti zatem, ko pojem svojo hrano (če mi pa dajete čisto premalo za jest – kdo je še videl dinozavra, ki bi imel dovolj dobro kilo mesa na dan!?) in podobno.

Moje mnenje, če spustim, kaj si Barbara misli o tem, je, da sem popolnoma vzoren bernski otrok:

Ko grem na sprehod, ubogam (če ni nikjer nikogar), sem ves čas v bližini (če me slučajno ne pogleda prav izzivalno kakšna srna, zajček ali ptiček), ne pobiram svinjarije po tleh (če ravno ni nobene v dosegu gobčka) in ne izgubljam žogic (ker jih za menoj pobira in išče Happy).

Res mislim, da se vsi moji vrstniki strinjate z menoj, da smo enoletniki res 'najjači smo, najjači' (Barbara je ravno prebrala Čefurji raus, pa sem tudi jaz pokukala malo notri, ampak nisem mogla prebrat do konca, ker je bil že vik in krič v hiši).

Vas bom še naprej obveščala o dogajanju v Vodica, ko me spet spustijo do računalnika (saj bi pisala na iPadu, ampak je Barbarin notebook še edina tehnična aparatura, ki je nisem pregledala od blizu).

Pa lepo se imejte tudi vi vsi še naprej (jaz kar uživam)!

Peny z Barbaro (zaenkrat še brez sivih las) in Happy (že z nekaj sivimi dlakicami, ampak NE po moji krivdi)

TAKO ENAKI PA TAKO DRUGAČNI

Črn plašček, beli čevljički in rjave nogavičke, pa seveda bela lučka na koncu repka. Zunanost naših kosmatih medvedkov, ki nam ukradejo košček srca v trenutku, ko pridejo k hiši. Tako enaki navzven, pa tako posebni vsak zase. Štiri bernske punce so mi od daljnjega leta 1999 do sedaj delale družbo, pa vsaka tako posebna in drugačna.

Ledino je orala vnukinja Mojčine Astre, Saba. Pa ne samo v mojem srcu in kasnejši predanosti bernčkom, tudi v pisarni – takrat služil še za briketke. Saba je bila najbolj 'planšarski' pes od vseh – z njo sva prehodili nešteto slovenskih planin in hribov. Bila je samozavestna psička, ki je iz ne vem kakšnega razloga v odrasli fazi razvila potrebo po popadanju drugih psičk, največji izziv so bile psičke tipa bull, pa tudi kakšen rotvajler se je našel vmes... Po njeni zaslugi sem preživel celotno popoldne v strmih pobočjih v iskanju ovc, ki jih je pregnala tja, mene pa za njimi njihov pastir. Tudi kokoške so ji bile ljube, meni pa malo manj razjarjeni kmet, ki naju je potem preganjal s traktorjem... Predstavila mi je tudi radost kopanja v zaledenem Cerkniškem jezeru, ko se ji je vdrl led in sem jo reševala. Do svojega drugega leta ji za vodo ni bilo mar, ko pa je enkrat spoznala radosti čofotanja, je ni bilo za spraviti iz vode. Ko me je zapustila pri svojih 11-ih letih, sem vedela, da nikoli ne bom imela drugega psa razen bernčka.

In sledila ji je Jilli. O mojem Jillkotu težko povem kaj novega, česar še nisem napisala. Že kot otrok je bila posebna in taka je ostala celo svoje življenje. Sprehodi so ji bili vedno odveč, potrebovala je svoj mir, obiski, razen takoj ob prihodu, sploh niso imeli občutka, da imamo psa – prišla je pozdravit, potem pa se umaknila v svoj mir. Neznanci je niso zanimali, vodo je imela zelo rada, ampak samo do trebuščka, zaplaval je mogoče 10x v svojem življenju. Z leti je postala malce navihana in veliko bolj samozavestna. Vedno je vse naredila po svoji bučki, še dobro, da se je to velikokrat ujemale s tem, kar bi si jaz želela, da naredi ☺.

Pri petih letih se ji je pridružila Happy. Dobrovoljna, prijazna, 'moram biti vedno pod nogami' psička. Jilli je vpeljala v svet zaupanja in igre. Bili sta tako navezani ena na drugo, da smo povsod dobivale komentarje, da kaj takega pa še niso videli. Povsod sta bili skupaj. Ko je imela ena terapijo, jo je druga tolažila = lizala in božala s tačko. Nora na žogice, nora na vodo, nora na sprehode, vedno lačna, pravi

bernski divjak. Ko si nekaj zabije v glavo, temu sledi kot tank – nimaš možnosti, da jo prepričaš v nasprotno. Pravi čuvaj z grozečim nastopom, znotraj pa tako zelo nežna bernska duša. Z njo ob strani se mi ne približa noben neznanec, vsakemu bo povedala, naj se drži stran. Prva, ki bi bila najraje ves čas v naročju in bi takoj zamenjala svojo velikost s čivavo. Ko se je Jilli poslavljala, se je ulegla poleg nje, da sta še zadnjič staknili tački. Gospodu iz Cremona ni dovolila, da odpelje njeno prijateljico, z mano ni govorila kar nekaj dni, neutolažljivo je žalovala.

Letos januarja je v naše krdelo prispela zadnja v vrsti – Madžarka Penelope. Prva, ki je nisem hodila gledat od majhnega, kupljena po fotografiji in dodana 'v košarico' ☺). Karakterno najbolj 'prvinska' od vseh

do sedaj, prva, ki je zagrizla v mojo roko, ko je branila hrano, po drugi strani pa previdna do neznanih stvari in ljudi. Z veseljem spusti Happy v prvo bojno linijo, se zadrži zadaj in potem oponaša veliko sestro. Ogromna punca, ki se ne zaveda svojih kil in bi bila, prav tako kot Happy, najraje v naročju. Dinozaver, ki ima pri svojem enem letu 50 kil, izgleda pa kot glista... Kam se bo obrnil njen karakter, bomo pa še videli. Počasi se je že naučila prijaznosti in 'lizkanja' namesto 'grickanja', vse svoje upe polagam v Heppkota, ki ima neskončno dobre živce, da vse to prenaša in jo potrpežljivo uči obnašanja ☺.

Ko kupujemo čistokrvnega psa, lahko pričakujemo določene karakterne pasemske značilnosti, pa vendar je vsak kuža individuum zase. Najslabše je primerjati novega kuža s predhodnikom in se pritoževati nad njegovimi 'nezaželenimi' lastnostmi. Tako kot mi ima vsak kuža svojo lastno identiteto – sprejmemo ga takšnega, kot je, in poskusimo njegovo lastnost, ki nam ni všeč, obrniti v lastno korist. Naj nam bo to izziv, ki ga bomo rešili. Meni je pri mladičku vedno v veselje njegov karakter – vedno je drugačen, kot je bil pri prejšnjem, in vedno naletim na nekaj novega, s čimer se je treba ukvarjati.

Če ne bi bilo Sabe, ne bi začela voziti kužkov v živalski vrt in jih navajati na druge živali, če ne bi bilo Jilli, se morda ne bi nikoli začela ukvarjati z alternativo in prehrano, če ne bi bilo Happy, ne bi danes nosila v žepu žogic na sprehod, če ne bi bilo Peny..., no, to bomo pa še videli ☺)

Kaj sem želela povedati? Samo to, da mladiček je resda nepopisan list, kljub temu pa ima svoje posebnosti. Hudo mi je vsakič, ko vidim, kako gre ljudem na živce določena lastnost njihovega kosmatinca, in nestrpnost, ki temu sledi. Sprijaznimo se s tem, poskusimo to lastnost preusmeriti v nam všečno, naj nam predstavlja izziv, da se bomo z njo soočili – sami ali s pomočjo.

Predvsem pa – sprejmemo ga takega, kot je – tudi on nas je sprejel z vsemi našimi pomanjkljivostmi in slabimi dnevi vred in obožuje nas najbolj na svetu!

Barbara, Happy in Peny

Po sledih Emone v pasji družbi

Po skoraj dvoletnem premoru smo se bernski prijatelji spet zbrali in odkorakali novim dogodivščinam naproti.

Mestni muzej Ljubljana za lastnike psov pripravlja nepozaben voden sprehod po mestnem središču, kjer si je mogoče v pasji družbi ogledati arheološke najdbe in hkrati slišati veliko o pasji strani življenja v rimskih časih. Vse to in še več smo doživeli v soboto, 2. oktobra, ko so prav za nas pripravili prijeten, nenaporen sprehod, poln dobre volje. V želji, da pomagamo tudi drugim živalskim prijateljem, se je muzej odločil 2 EUR od vsake prodane vstopnice podariti Zavežišču Horjul.

Ljubljana se ponaša z izjemno bogato arheološko dediščino in kontinuirano poselitvijo od prazgodovine do danes. Posebno mesto v zgodovini poselitve zaseda obdobje Emone. Emona je bila manjša rimska kolonija, a je imela vse, kar so imeli veliki: mogočno obzidje z vojaško posadko, kanalizacijo s podganami vred, ogrevane hiše, nekatere tudi s kopalnico, javno stranišče s prijetno toplimi sedeži, pisane mozaike, bogaboječe prebivalce, potepuške pse in, kot se v zadnjem času spodobi, tudi kakšno epidemijo.

Rimska Emona, kjer je ob največjem razcvetu živelo okoli 5.000 prebivalcev različnega stanu, je bila dom tudi kakšnega štirinožca. Na pasjem vodstvu so izpostavili zanimive 'pasje' informacije: spoznali smo, kakšno vlogo so imeli psi v rimski družbi, katera pasma je bila najbolj priljubljena, kaj so psi takrat jedli in kakšna imena so lastniki nadeli svojim ljubljencem.

Zvesti spremljevalci tudi v Emoni

Po zboru pred Mestnim muzejem Ljubljana smo krenili proti v Emonski hiši, kjer nam je kustosinja predstavila pomembno vlogo psov v zgodovini človeštva. O tem pričajo arheološki ostanki. Med drugim so zelo zgovorni mozaiki in mavčni odlitek psa, ki so bili odkriti v Pompejih. Prav tako nam o tem pričajo kipi, ki upodabljajo različne pasme psov in jih najdemo v muzeju v Vatikanu in Britanskem muzeju. Nekaj ostankov so našli arheologi tudi na območju nekdanje Emone.

Med najdbami je nekaj celotnih okostij, prevladujejo pa posamezni ostanki, na primer zob ali kosti, za katere lahko trdimo, da so pripadali pasji vrsti. Med odkritimi na območju današnje Ljubljane so zastopani predvsem srednje veliki psi. Danes bi bili to psi velikosti med foksterijerjem in nemškim ovčarjem, s povprečno plečno višino 58 centimetrov.

Rimski čuvaji doma

Rimljani so imeli veliko različnih ljubljencev (mačke, opice itd.), vendar pa so prvo mesto zasedali ravno psi. V rimski družbi so bili cenjeni predvsem kot čuvaji hiše oziroma doma. Omenjeni so celo v rimskem zakoniku kot čuvaji doma in črede. Rimljanom so bili spremljevalci pri lovu (canis venatus) in čuvaji čred (canis pastoralis). Veliko pasmo psov (molose) so uporabljali tudi kot borbene pse v arenah ali kot bojne pse v bitkah. Včasih so jih tudi vpregli, da so vlekli vozove, vozičke, tudi kočije. Pojavijo pa se celo v gledališču kot člani gledališkega ansambla.

»Najpogostejše pasme so bile molosi, lakonijci, vertragi, canis melitae (melitski psi),« našteje naša vodička. »Canis melitae je bila

zelo priljubljena pasma premožnejših Rimljanov. To so bili nežni, ljubeči in igrivi psi za v naročje, ki so bili zvesti svoji družini. Lastniki so jih hvalili tudi kot odlične lovce na podgane. Videti so bili kot malce večja različica maltežanov. Navadno so jim nadeli imena kot Myia (Muha), Alba (Bela), Celer (Hitri). Daleč najbolj popularna pasma v antičnem Rimu so bili hrtom podobni vertragi. Pogosto so jih upodabljali v kiparstvu in na mozaikih. Zaradi izbruha Vezuva (leta 79 našega štetja) imamo enega celo ohranjenega. Pri izkopavanju v Pompejih so v pepelu našli kosti, okoli njih pa prazen prostor. Ko so ta prostor zalili z mavcem, so odčitki prikazali ljudi v njihovih zadnjih trenutkih in na veliko presenečenje tudi psa. Iz odlitka je mogoče razbrati, da je pes nosil ovratnico z žebli. Najverjetneje je bil privezan, njegov položaj pa priča o tem, da se je ob strupenih plinih, ki jih je sprožil vulkanski izbruh, boril za svoje življenje, na koncu pa boj izgubil in bil pokopan pod pepelom.

Ogled smo nadaljevali ob Rimskem zidu na Mirju, kjer smo izvedeli, da so vertrage uporabljali kot lovske pse. »Že sama njihova pojava naj bi bila izjemna (zelo dober vid, dolg in močan trup, velika in mehka ušesa), predvsem pa so bili izjemno hitri, zato jim ni mogel ubežati noben plen. Bili so spremljevalci svojih gospodarjev in najpogostejši hišni ljubljenci.« Najpomembnejša pasma so bili prav gotovo molosi. »To so bili veliki in izjemno močni psi, podobni današnjim mastifom. Služili so kot čuvaji, kot pomoč pri lovu na velike živali (divjega prašiča), sodelovali pa so tudi v boju. Uporabljali so jih v legijah, predvsem za varovanje vojaških taborov, patroliranje, včasih pa so jih prevezane z oklepom in z ovratnico z bodicami poslali v napad v sovražnikov tabor. Manjša verzija mastifov so bili lakonci, ki so jih prav tako uporabljali za lov, kot pse čuvaje doma, predvsem pa so jih priporočali za varovanje črede,« razloži vodička.

Zadnja točka ogleda je bila zgodnjekrščansko središče na Erjavčevi ulici. Naši kosmatinci so se ob prihodu najprej odžejali, nato pa

zavzeli svoje položaje ob krstilnici in čudovitem mozaiku, medtem ko smo mi ponovno radovedno prisluhnili razlagi o vlogi psa čuvarja. Rimski pisci Kato, Varo in kasneje Kolumela, ki so pisali o kmetovanju, priporočajo, da ima vsaka kmetija psa, najbolje celo več. »Podnevi naj bi bili psi v hiši, da bi bili ponoči bolj pozorni in bolje čuvali posest. Pes čuvaj mora biti kompaktno grajen, z veliko glavo, močnim vratom in prsnim košem, širokimi šapami in močnim repom. Mora imeti močan in globok lajež, da prestraši vsiljivce.« Za pse čuvaje so antični pisci priporočali pse črne barve, tako naj bi podnevi prestrašili nepovabljene, ponoči pa bi jih tatovi težje opazili. »Pastirski psi naj bi bili bele barve, saj so jih tako lažje ločili od volka v mraku ali temi. Prav tako naj bi bili ti psi hkrati močni in hitri, da zasledujejo tisto žival, ki je vzela svoj plen, ali preženejo volka,« zaključuje pripoved o psih v zgodovini kustosinja.

Jesensko srečanje smo zaključili ob prigrizku in pijači, kot se spodobi. Vsem dvo- in štirinožnim udeležencem gre zahvala za odlično družbo, pa seveda za zbrane prispevke, ki romajo v našo blagajno za vzdrževanje spletne strani Moj berni.

Za več odličnih in zgovornih fotografij pokukajte na našo FB stran in galerijo na spletni strani Moj berni.

Mateja Pečar

SPREHOD PO NAPOLEONOVİ POTI

Zadnjo soboto v novembru, ko so v dobršem delu Slovenije kosmatinci uživali v prvih snežnih vragolijah, smo mi izkoristili za skok na Primorsko v upanju, da še ujamemo kak sončni žarek.

Aurora (Aurora Bernie's Heart) se vedno razveseli srečanja z bratcem Tantorjem (Ares Bernie's Heart) in mamico Cami (Camay Snowflake Apasoma), tokrat pa nam je uspelo celo malo "družinsko" srečanje, saj se nam je na sprehodu pridružila še sestra Anouk s svojima Karin in Matildo in bernsko "teto" Bess. Odpravili smo se čez mejo, na sprehod po Napoleonovi poti nad Trstom. Celotna krožna razgledna pešpot je dolga 8 kilometrov in poteka od Opčin do Proseka.

Ker so naši bernčki Anouk, Aurora in Tantor še mladi, ravnokar so namreč dopolnili devet mesecev, smo jo mi malo skrajšali in začeli pri naselju Borgo San Nazario pri Proseku. Tam so nas najprej pozdravile veličastne stene, ki ob sončnem vremenu privabijo številne plezalce, od tam naprej pa se odpre čudovit razgled na tržaški zaliv s Trstom na levi in z gradom Miramare na desni strani. Navdušenje sestic in bratca, ki se niso videli od odhoda iz legla, je bilo nepopisno, odrasli dami pa sta nam dvonožcem pomagali umirjati razposajene najstnike, da smo lahko uživali ob prijetnem sprehodu in klepetu ob slikovitem razgledu.

Napoleonova pot je čudovita v vseh letnih časih, prav jesen pa je tista, ki ji s pomočjo živih barv ruja daje dodaten čar. Primerna je tako za mlajše pse kot tudi za tiste malo starejše, tako da ostaja upanje, da srečanje ponovimo še kdaj, v še večji in še bolj pisani zasedbi.

Nastja Ražman

PISMO S ŠKOTSKE

V četrtek, 18. novembra so minila tri leta, odkar smo se skupaj z Baronom, našim »klubskim« posvojencem, odpravili v Strasbourg in ga predali v varne roke Sandre Gatword, koordinatorke za reševanje bernijev v britanskem klubu za bernske planšarske pse. Gotovo se spomnite zgodbe o Baronu (<https://www.ad-astra.si/2021/11/19/srecno-moj-baron/>), ki smo ga prevzeli od rešiteljev iz bosanske Prače, kjer je preživel vseh sedem krogov pasjega pekla. Njegova volja do življenja je zmagala.

Njegova lastnica Liz Martin, dobrotnica in po svoje tudi del reševalne misije, piše:

»Baron je bil danes jutraj pri veterinarju zaradi svojega cepljenja proti kužnemu kašlju in nenadoma se mi je posvetilo, da so danes minila tri leta, odkar sem ga sprejela v svoj dom.

Kakšna čudovita tri leta so bila to. Je tako ljubeč, nežen, ljubeč pes, ki nam pomeni vse na svetu. Zadnje čase se muči z zadnjimi nogami – predvsem otrdelostjo – in veterinar je predlagal protivnetno in protibolečinsko zdravilo, ki bi mu pomagal.

Počuti se sicer precej dobro, poskakuje, ko lahko – kar je pogosto. Je vesel in zadovoljen, a vedno bolj rad je ob meni.

Ko sem ga opazovala, medtem ko je veterinar opravljal pregled, je bil popoln pacient. Samo stal je tam. Vstopil je še en pes, ki je nenehno lajal. Barona to ni zmedlo in je samo stal ter prejel zdravila, po kateri smo prišli. Tako dober fant. Najlepša hvala! Baron je obogatil naša življenja.«

Obogatil je tudi življenje našega krдела, nas veliko naučil in z velikim veseljem čakamo vsako njegovo pismo.

Mojca Sajovic

PREDSTAVLIJAMO

BIORESONANCA IN AKUPUNKTURA - mag. PETER LEVSTEK, dvm

Mag. Levstek opravlja svojo dejavnost v Kočevju, od konca meseca oktobra letos pa tudi v prenovljenih prostorih v Ljubljani. Naše člane smo že obveščali o področjih njegovega dela, ki jih skoraj vsakodnevno dopolnjuje in bogati.

Mag. Peter Levstek je diplomiral leta 1987 na Veterinarski fakulteti v Ljubljani, leta 2001 je opravil magisterij na temo prehrane psov. Svojo bogato profesionalno pot je pričel na Veterinarskem zavodu Ljubljana, nadaljeval pa leta 1991 v Slovenski vojski, kjer je iz zametkov vojaške veterine s pomočjo njegovega znanja, zagnanosti in izkušnj zrasla sodobna Enota za vzrejo in šolanje vojaških psov. 24. oktobra leta 2000 je bil odlikovan z visokim vojaškim odlikovanjem – bronasto medaljo Slovenske vojske. Leta 2001 je postal načelnik Veterinarske službe Slovenske vojske. S činom polkovnika je nadgradil svoje mnoge funkcije in zadolžitve, med drugim je bil tudi član slovenske misije v Afganistanu leta 2005. Po naravi radoveden se je skozi službene obveznosti prekalil v vztrajnega, doslednega in nepopustljivega strokovnjaka, ki na tak način obravnava tudi bolezenska stanja, s katerimi se spopada pri svojih varovancih, ki so bolj to kot pacienti.

Z bernskimi planšarskimi psi je pričel prijateljevati, ko je kot »klubski« veterinar spremljal naše odprave na prvomajske počitnice, ni manjkal niti na piknikih in razstavah. Ni odveč povedati, da je poskrbel tako za štirinožne kot tudi dvonožne udeležence, če je komu ponagajalo zdravje. Tako je seveda spoznal tudi za pasmo specifične bolezni in hibe, pri tem pa tudi pasje vedenje in potrebe. Pomaga pri paritvah in porodih, vedno ima prijazno besedo in dober nasvet. Še kako se zaveda, da v ordinacijo dobi hkrati dva pacienta, psa in njegovega lastnika. Z obema se ukvarja strokovno, predano in s kančkom prepotrebne humorja, ki osvetli še tako zaskrbljen obraz.

Spisek dejavnosti, s katerimi pomaga štirinožcem, je iz dneva v dan daljši, saj je zanj vsak pacient tudi izziv. Poleg veterinarskega in vedenjskega svetovanja uporablja še naslednje metode:

- Bioresonanca s testiranjem na alergene in celovita diagnostika
- Akupunktura
- Terapija z ionskim koloidnim srebrom
- Ozonoterapija

Pripravlja tudi sredstvo proti klopom, ki je pripravljeno za vsakega psa posebej. V iskanju vedno novih metod in pripomočkov se s posebno pozornostjo in znanjem posveča najbolj ranljivim skupinam, tj. mladičem, brejim psicam, odrasčajočim psom in starčkom ter obolelim za rakom.

O naštetih metodah boste lahko kmalu prebrali veliko informacij na novih spletnih straneh na naslovu www.zdrav-pes.si. Naročila in informacije: boresonancalevstek@gmail.com

Mojca Sajovic

ZOOM PREDAVANJA V MESTNI KNJIŽNICI LJUBLJANA

Po nekajletnem premoru MKL ponovno organizira cikel petih - tokrat spletnih - predavanj s kinološko tematiko, s katerimi želi pomagati lastnikom psom, aktualnim, pa tudi bodočim, k boljšemu razumevanju in manj napornemu sobivanju z našim najboljšim prijateljem.

Avtorica predavanj je Mojca Sajovic, ki jo uvodoma na kratko predstavljamo.

Psi jo spremljajo od otroštva, resneje pa se je začela ukvarjati s kinologijo leta 1988, ko je dobila prvo družinsko psičko, mešanko med šarplaninko in nemško ovčarko. S psičko sta obiskovali osnovno šolanje v KD Ljubljana. Leta 1994 je kupila prvo bernsko planšarko in pasmi je zvesta še vedno, saj ima trenutno dva bernska planšarska psa. Leta 1996, 1998 in 2009 so imeli doma tudi po eno leglo, dve s prvo in eno z drugo vzrejno psico.

Z vsemi svojimi dosedanjimi osmimi psi je opravila tečaj male šole, osnovno šolanje in B-BH izpit v različnih kinoloških društvih: KD Ljubljana, KD Kočevje, KD Krim, KD Grosuplje, Šola priden.si. Trenutno je vodnica izšolanega terapijskega psa v Društvu za terapijo s pomočjo psov Tačke pomagačke.

V kinologiji je opravljala različne funkcije: je ustanovna predsednica Slovenskega kluba za bernske planšarske pse (po ukinitvi kluba deluje v skupini Moj berni), med drugim je bila članica upravnega odbora Kinološke zveze Slovenije (KZS) in podpredsednica KZS za športno smer, nekaj časa pa tam tudi zaposlena. Urejala je strokovno glasilo – revijo Kinolog, sodelovala v nizu TV prispevkov (Štiri tačke, 0 živalih in ljudeh), pisala v kinološko rubriko v občinskem glasilu Grosupeljski odmevi (2002 – 2012), pripravljala je tudi avtorsko oddajo »Pasji val« na Radiu Zeleni val (2005 – 2007) in pisala za revijo Kužek ter najdlje (1994 – 2015) tudi za revijo Moj pes. Tam je objavila tudi preko sto strokovnih člankov o dopolnilnih metodah zdravljenja psov, o temi, ki jo že dvajset let izredno zanima. Na to temo pa je pripravila tudi nekaj odmevnih predavanj. Za potrebe strokovnega kadra KZS je predavala o kinološki zakonodaji.

Predavanjem lahko prisluhnete vsako tretjo sredo v mesecu ob 18. uri. V mesecih oktobru in novembru sta bili na vrsti temi **Zgodovina človekovega druženja s psom in Nakup psa – uganke in pasti**. Če želimo razumeti današnjega psa, moramo poznati njegov izvor in razvoj od njegove udomačitve do danes. Različni narodi in različna kulturna okolja so imela do psa zelo raznolik odnos, ki je pogojeval tudi uporabo psa kot sodelavca, lovca, družabnika ... vse do današnjega službenega psa in družinskega člana. Velika želja imeti kužka prinaša zelo lepe, pa tudi naporne čase. Pred nakupom velja opozoriti na cel niz stvari, ki jih mora poznati bodoči lastnik, preden se odloči za korak, ki pomeni obvezo za celo pasje življenje. Razjasniti je treba dvome: pes z rodovnikom ali mešanec; nakup psa ali posvojitev; čigava želja je prihod novega družinskega kosmatinca, kako izbrati dobrega vzreditelja ...

V decembru, januarju in februarju pa bodo na vrsti naslednje teme:

Sreda, 15. december 2021 ob 18.00:

Dobili smo pasjega mladička – kaj pa zdaj?

Pasji mladiček predvsem ni igrača, pa tudi človek ne: je žival s svojimi zahtevami in potrebami. Kam naj namestimo mladička? Kako je s prehrano? Kako dolg naj bo sprehod? Kako rešujemo težave s sobno čistočo? Koliko časa je lahko mladiček sam? Vse to in še več bomo slišali in lahko tudi marsikaj vprašali.

Sreda, 19. januar 2022 ob 18.00:

Spoznajmo svojega psa: prehrana, vzgoja, šolanje, zdravje

Slavni Cesar Millan pravi: »Bistvo discipline ni psu pokazati, kdo je glavni, temveč prevzeti odgovornost za živo bitje, ki si ga prinesel v svoj svet.« Pes ima v različnih življenjskih obdobjih različne potrebe, ki jih je, če želimo imeti zdravega in zadovoljnega psa, treba upoštevati. Poleg splošnih napotkov bomo spoznali tudi nekatere pasemske značilnosti.

Sreda, 16. februar 2022 ob 18.00:

Dopolnilne metode zdravljenja psov

Zdravje psa je za vsakega lastnika zagotovo najbolj pomembno. Kdaj lahko psu z zdravstvenimi težavami pomagamo sami? Kdaj moramo brezpogojno obiskati veterinarja? Katere metode so najbolj uporabne za laike in katere naj izvajajo usposobljeni veterinarji? Kaj je homeopatija in kaj je terapija z Bachovimi cvetnimi izvlečki?

Vse informacije o predavanjih in prijavi lahko dobite na naslednjem e-naslovu: ana.berce@mkjlj.si.

Vabljeni!

Ana Berce

Kosmata družčina

Kar malo poseben čas se mi zdi ta trenutek. Poseben, ker se bližajo prazniki in nam bodo pomagali pozabiti na marsikatero tegobo teh časov, pa tudi zato, ker se bliža moj praznik, ki mu je ime Kosmata družčina.

Tule zraven je moja kosmata družčina upodobljena na fotografiji. Tri psičke sodijo v to mojo družčino. Največja je Hera, bernska planšarka, najstarejša in najbolj živahna je Pupi, finska laponska psička, črna in najmlajša, na pogled najmanjša, je Karmen, najdenka, ki ne more skriti, da so bili v njenem rodu črni srednji šnavcerji. Moja kosmata družčina so te tri psičke od zore do mraka. Tudi od mraka do dne.

Vse tri psičke sem upodobil ne le na tej le podobici ob članku, prijateljica Minka Dežela nas je slikala med vsakdanjim pohodom po pobočjih Rašice, ampak tudi v knjigi, ki je ugledala luč sveta tik pred slovenskim knjižnim sejmom. Njen naslov je – **Kosmata družčina**. Zgodba se začne v Kosezah, ki so bile majhna vas na obrobju in ne velikansko primestno naselje, del Ljubljane, starih Kosez sploh ni več. Nadaljuje se malo tu in malo tam, tudi po svetu, največ na Floridi, v Mehiki, pa v Havani in v Rimu, zaokroži pa v Črnučah in na Rašici. Vedno, ves čas je bilo pri naši hiši več psov, vedno smo jih vozili s seboj, vedno so iz tujine prihajali novi pripadniki naše kosmate družčine.

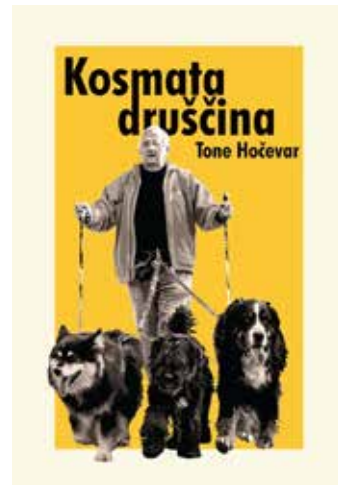
Pupi, Hera in Karmen, stare osem, sedem in pet let, so trenutna pasja posadka pri naši hiši. Zadnja desetina vseh pripadnic in pripadnikov naše kosmate družčine v zadnjega pol stoletja in še kakšno desetletje zraven. Spominjam se prav vseh, vsakega posebej. Od dedkovega špica Miška, ki je bil verna podobna moje sedanje finske laponke Pupi, moj pasji učitelj je bil iz tisoč razlogov. Poležen je bil leta 1938, živel je osemnajst let, ni bil privezan k hlevu ali h kozolcu, kakor se je dogajalo večini psov tiste čase, kmečkim pa še posebej. Prebival je v hiši, tako se je tiste čase reklo sedanji dnevni sobi v kmečki hiši, kadar tam ni bilo nikogar, pa je bil v kuhinji. Bil je član družine, za tiste čase je bilo to skoraj bogokletno. Na dvorišču je imel pod nadzorom vse okrog sebe. Bolj vpliven je bil od nemškega ovčarja Runa, ki ga je pripeljal k hiši stric Duško in je bil prvi med nemškimi ovčarji, ki smo jim desetletja - vsem po vrsti - rekli Runo.

Najprej sem se učil od Miška, takrat sem bil še majhen. Potem me je policijski (takrat se mu je reklo miličniški) pes tiste čase najbolj slavnega pasjega trenerja Janeza Klemenčiča pri nas doma na vrtu povaljal po potonikah in me čisto malo pogrizel. Še zdaj sem hvaležen tistemu samozavestnemu pasjemu zvezdniku! Da se ne bi vse življenje bal psov, me je Janez vzel v roke in me učil, mene in prvega čisto mojega nemškega ovčarja Runa. Podutiška miličniška pasja šola, samo streljaj od našega doma, je bila najbolj imenitna v vsej tedanji domovini. Odnos do psov se je v teh desetletjih temeljito spreminjal. Načini vzgoje, šolanja in treniranja so se vmes nekajkrat obrnili na glavo. Vedno novi mojstri in učitelji so prinašali vedno nova spoznanja, nekateri so tudi zanikali vse, kar je bilo pred njimi. Kar je danes zveličavno, utegne biti že jutri pozabljeno, pomislim, ko opazujem sedanje dogajanje.

Več kot dva ducata kužkov me je spremljalo doma in po svetu, jaz pa njih. Pomagali so mi širiti obzorja, pa ne samo pasja. Tudi ljudi so mi pomagali spoznavati, odpirali so mi vrata, ki so se zdela priprta ali tesno zaprta. K nam so prihajali psi pasem, ki jih prej sploh nismo poznali, s seboj smo jih vozili z letali, kar se je takrat zdelo prej noro kot normalno. Vsaka pasma je prinesla čisto nova obzorja, tudi vsak mešanec, ki smo ga pobrali s ceste ali vzeli iz zavetišča. Nekateri so živeli dolgih petnajst, sedemnajst ali devetnajst let, drugi tudi samo štiri ali sedem.

S Kosmato družčino se poskušam oddolžiti vsem kužkom, ki so me spremljali, pa tudi vsem ljudem, od katerih sem se kaj »pasjega« naučil.

Tone Hočevár

PREBRALI SMO ZA VAS

Pomen zmerne aktivnosti pasjih mladičkov

Vsaka pasma za zdrav razvoj potrebuje svoj čas in vsako hiterje ali pretiravanje – pa naj gre za nekaj tako naravnega, kot je gibanje – bo vašemu psu prej škodilo kot koristilo. To še zlasti velja za velike pasme. Na spletni strani www.caninaviva.si smo izbrskali članek o pomenu zmerne aktivnosti pasjih mladičkov, ki ga še posebej toplo priporočamo lastnikom mladih berncev. V branje vam ga ponujamo v skrajšani obliki.

Verjetno nam je vsem znan prizor, ko se mladiček po (pre)dolgem sprehodu usede na sredi ceste in noče več naprej, skrbnik pa ga obupano vleče na povodcu za sabo. Mislite, da je trmast ali preprosto ne zmore?

Mladički seveda potrebujejo gibanje in zaposlitev, pomembno pa je, da razumemo njihove omejitve in se zavedamo, da mladički niso majhni odrasli psi.

Zakaj prekomerna aktivnost na dolgi rok prinaša več škode kot koristi?

Kosti mladička še vedno rastejo in njegove mišice še niso dovolj razvite. Pri prekomerni in neprimerni aktivnosti so kosti in mišice pod prevelikim stresom, to pa lahko pripelje do zlomov, zgodnjega pojava sklepnih obolenj ali težav v starejših letih.

Zato je za fizični, čustveni in mentalni razvoj mladička ključnega pomena počitek. Mlademu telesu omogoči, da se obnovi, mladičku pa pomaga, da predela vso na novo pridobljeno znanje. Mladički, ki ne spijo dovolj, se težje učijo in jim manjka koordinacije. Resda se sliši veliko, a mladički bi morali spati približno 20 ur na dan.

Koliko časa mladički rastejo?

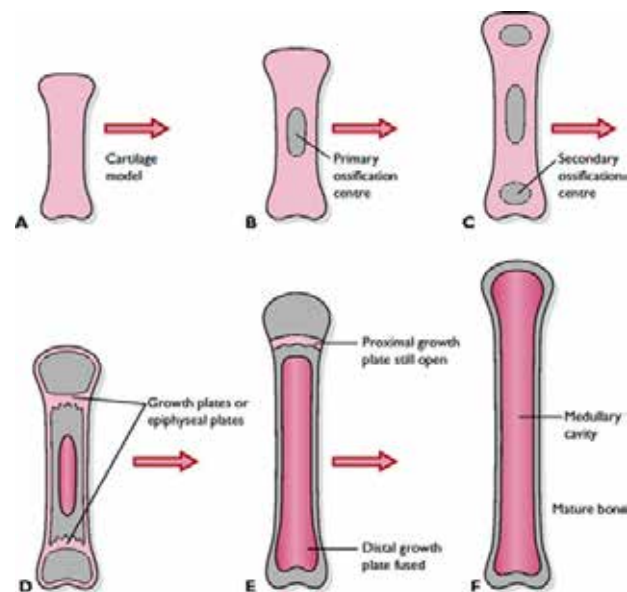
Telo mladička raste skupaj z rastjo dolgih kosti. Odraslo velikost psi dosežejo med 6-24 meseci starosti. Večja in težja kot je pasma, dlje časa mladiček raste. Velike pasme popolnoma odrastejo šele pri 12-24 mesecih starosti in najhitreje rastejo med rojstvom in 20. tednom starosti. Manjše pasme pa dosežejo polno telesno velikost med 6. in 12. mesecem in najhitreje rastejo med rojstvom in 11. tednom starosti.

Rast dolgih kosti in pomen zapiranja rastnih plošč

Rast dolgih kosti imenujemo enhondralna osifikacija. Proces gradnje kosti se začne z nastankom hrustanca pri zarodku in se zaključuje šele, ko pes odraste in doseže končno velikost. Osifikacija se najprej začne na osrednjem delu kosti (diafiza), kjer celice, odgovorne za rast kosti, hrustanec zamenjujejo s kostnimi celicami. Te se postopoma širijo proti koncu kosti (epifizi). Med epifizo in diafizo ostane tanka plast hrustanca, ki jo imenujemo rastna plošča. Ta plošča omogoča vzdolžno rast kosti. Ko mladiček doseže odraslo velikost,

to hrustančno ploščo zamenja kostno tkivo in vzdolžna rast ni več mogoča. Pravimo, da se rastna plošča zapre.

Rast dolgih kosti

A – hrustanec

B – začetek osifikacije na sredini kosti

C – nadaljevanje osifikacije na koncu kosti

D – rastna plošča

E – rastna plošča je na spodnjem koncu že zaprta, na zgornjem pa še ne

F – odrasla kost z kostnim mozgom

In zakaj je to pomembno? Rastne plošče so najšibkejši del kosti, zato se ob poškodbi mladičkova kost največkrat zlomi ravno na tem predelu. Če je pri zlomu vključena rastna plošča (in pogosto je), ta del kosti ne raste več, to pa vodi do neenakomerne rasti kosti in posledično do deformacije sklepov. Pomembno je poudariti tudi to, da se rastne plošče ne zapirajo vse v enakem časovnem intervalu.

Za primer lahko pogledamo komolčni sklep, ki ga sestavljajo 3 kosti: nadlahtnica, podlahtnica in koželjnica. Različni deli rastne plošče nadlahtnice se zaprejo med 6 tedni in 8 meseci starosti, podlahtnice med 5 in 11 meseci in koželjnice med 3 in 10 meseci. Velik razpon med zapiralnimi časi je več kot očiten in še en razlog, zakaj moramo biti pri mladičkih še posebno previdni pri izbiri aktivnosti.

Kako dolg naj bi bil sprehod?

Psi so morfološko izjemno raznolika vrsta, zato je težko poenostaviti, koliko aktivnosti potrebujejo v določenih starostnih obdobjih. Upoštevati moramo tudi to, da se mladički v leglu ne razvijajo enako hitro, zato je potrebno vklopiti zdravo pamet. **Sledimo lahko okvir-**

nim smernicam, da od 3 meseca dalje sprehod podaljšujemo za približno 5 minut. Torej je sprehod pri 4 mesecih dolg 10 minut, pri 1 letu staremu psu pa približno 30-45 minut. Ostalo naj bodo samo kratki izhodi za druge aktivnosti in opravljanje potrebe. Veliko boljše je, da gremo ven večkrat na dan po malem, kot enkrat za (pre)dolgo časa.

Zelo je pomembno, da z aktivnostjo prenehamo, še preden mladiček postane preveč utrujen ali vznemirjen. Utrujenost pogosto pokažejo z ustavljanjem na sprehodu, leganjem in usedanjem, vlečenjem, grizenjem nog, rok, povodca, cviljenjem in lajanjem. Pomembno je, da jih upoštevamo in razumemo njihove omejitve. Mladički niso odrasli psi in njihova mala telesa niso spodobna dolgotrajnih aktivnosti.

Katerim aktivnostim naj bi se izogibali?

- Dolgim sprehodom
- Hoji po drsečih površinah (laminat, parket, ploščice, marmor, itd.)
- Hoji po stopnicah – mladička vedno nesemo in preprečimo samostojno rabo stopnic
- Skakanju iz avta, s kavč in višjih površin – v ta namen se odlično obnesejo rampe in klančine ali pa mladička dvignemo mi
- Grobi in prehitri igre z drugimi psi
- Pretirani in pregrobi igri vlečenja
- Metanju žogice in ostalih predmetov – hitri zavoji so za rastoče mladičke in odrasle pse zelo nevarni
- Ponavljajočim se gibom – zaradi nerazvitih mišic od mladička ne moremo pričakovati, da se bo na ukaz usedel 20x na dan
- Vajo 'poleg' (kjer vas pes ves čas gleda) prav tako pustite za kasneje – vratne mišice mladičkov niso še dovolj močne za izvajanje te vaje, poleg tega pa lahko pride do asimetrije v razvoju mišic, če vajo vedno izvajamo samo na eni strani. Si predstavljate, kako zelo bi vas bolel vrat, če bi morali cel dan gledati v strop, nagnjeni v levo?

Vpliv sterilizacije in kastracije

Spolni hormoni so ključnega pomena za rast kosti. Po sterilizaciji ali kastraciji se produkcija spolnih hormonov ustavi, kar povzroči zakasnitev zaprtja rastišč. Raziskave so pokazale, da je tveganje za pojav pretrganih križnih vezi pri steriliziranih/kastriranih psih kar 3-4 krat večje, poveča pa se tudi pojavnost drugih sklepnih obolenj (kolčna displazija, komolčna displazija, pogostejši zlomi stegenice, itd. Iz tega vidika je priporočljivo, da se za poseg odločimo šele po doseženi puberteti.

Kako zaposliti mladička?

Prosta aktivnost je za mladičke najboljša. Naj raziskujejo v svojem tempu in sami odkrivajo česa so sposobni.

Na sprehodu jim dovolimo, da hodijo v svojem tempu in ne pričakujemo od njih, da nas bodo ves čas gledali v obraz.

Predstavimo jim različne površine in dovolimo, da mirno raziskujejo klančine in, ko so dovolj veliki, tudi višje ovire. Tako bodo razvili dobro koordinacijo in ravnotežje.

Na tla lahko položimo palice in jih spodbudimo, da hodijo čez njih. Ključna za mladičke je tudi nadzorovana igra s pasjimi vrstniki in druženje s stabilnimi in mirnimi odraslimi psi.

Če se že igramo igro vlečenja, bodimo zelo nežni in igračo vedno držimo v višini mladičkovega vratu.

Namesto metanja žogice lahko žogico skrijemo in mladička naučimo, da jo poišče. Tako lahko sam oceni, kdaj mora začeti upoštevati, kar zmanjša možnost za nekontrolirane zavoje in s tem poškodbe. Še bolj zabavno mu bo, če mu na primer skrijemo priboljške.

Naučimo jih pomembnih življenjskih veščin, kot so odpoklic, varno prečkanje ceste, vljudno srečevanje drugih psov in ljudi, mirno opazovanje okolice, hoja na popuščnem povodcu, itd.

Predvsem pa jim pustimo, da raziskujejo svet v svojem tempu in mirno povohajo vsako rožico na poti.

Nina Barlič

Vir: <https://www.caninaviva.si/pomen-zmerne-aktivnosti-pasjih-mladickov/>

Božični pasji čokoladni piškoti

Za vas in vašega kosmatinca smo pobrskali po receptih in našli pravega za praznični čas. Kakav oziroma čokolada sta za kužke prepovedana, zato ju nadomestimo z rožičem v prahu.

Sestavine:

- 250 g polnozrnatke moke
- 100 g prosene moke
- 4 žlice nesoljenega arašidovega masla
- 1 dcl vode
- 1 večje jabolko
- 1 banana
- 1 žlička cimeta
- Limonin sok

Pasja čokolada:

- 3 žlice kokosovega olja
- 3 žlice rožiča v prahu

Postopek:

Jabolko olupimo in narežemo na manjše koščke ter ga skuhamo v 1 dcl vode. Pustimo, da se ohladi. Zmiksamo ga z vodo, banano, cimetom in limoninim sokom. V

večjo posodo nasujemo moko, dodamo arašidovo maslo in mešanico iz mikserja. Vse skupaj dobro premešamo in zamesimo. Testo pustimo počivati 30 minut. Nato ga razvaljamo do poljubne debeline in z modelčki naredimo piškote. Pečemo v pečici 20 minut na 175 stopinj Celzija. Ko so piškotki pečeni, odpremo pečico in jih počasi ohladimo.

Kokosovo olje stopimo v posodi in dodamo rožič v prahu, vse skupaj dobro premešamo. Piškotke lahko pomočimo v rožičevo zmes in pustimo, da se pasja čokolada strdi, lahko pa damo svoji domišljiji prosto pot in ustvarimo piškotke po svoji meri.

Dober tek in lepo praznovanje!

Vir: revija Kužek št.34/2017

PASJE POSODE ZA HRANO SO LEGLO BAKTERIJ

Ste že pomislili, kaj vse se nahaja v posodi vašega psa? Kako redno čistite posode?

Na vse to in še več odgovarjajo na spletnem portalu Delo&Dom (<https://deloindom.delo.si/vrt-in-zivali/zivali/posode-za-pasjo-hrano-na-to-morate-biti-zelo-pozorni>).

Veliko pasjih lastnikov svojega psa nahrani enkrat dnevno, hrano, ki je kuža ne poje takoj, pa nato pustijo v posodah čez cel dan. Kosmatincem je sicer režim, da lahko jedo, kadar jim ustreza, sicer vseč, a če pomislimo, kaj se lahko zgodi s hrano, ki po več ur čaka na zraku, ugotovimo, da bi bilo morda dobro premisliti še enkrat. Za razliko od človeških krožnikov psi posodo, iz katere jedo, navadno polijejo do čistega in zdi se nam, da bo dovolj, če jo le na hitro oplaknemo s toplo vodo. A to ni najboljša zamisel, saj je tudi na videz čista prazna posoda pravzaprav zelo umazana. Od salmonele do E.coli - vzorci raziskav so v pasjih posodah pokazali marsikaj. Predvsem je treba paziti, da pasje posode ne pridejo v stik z našimi živili. Prispevek vsekakor priporočamo v branje.

Pripominjamo, da je zelo pomembno, iz česa je narejena posoda, iz katere je in pije vaš pes. Žal posode iz nerjavečega jekla niso več tisto, kar so bile včasih. Nekatere kovinske posode vsebujejo težke kovine, ki lahko povzročajo alergije, prav tako je z barvami za plastične posode. Še najboljša in najcenejša izbira je posoda iz debelejšega stekla, ki jo najdemo v trgovini med skledami za solato. S pogostim razkuževanjem se seveda strinjamo, vendar je morda boljša izbira od kupljenih razkužil kar alkoholni kis z dodatkom vodikovega peroksida.

Manjši in srednje veliki psi imajo pred velikimi prednost, ker zanje obstoja »pametna skleda« z antibakterijskim premazom in vgrajeno tehtnico. <https://pawly.eu/izdelek/fresh/>

Omogoča natančno odmerjanje hrane, naklon posode skrbi za lažje hranjenje, premaz pa preprečuje razvoj nevarnih bakterij.

Mojca Sajovic

DOBRA NOVICA

V eni od lanskoletnih številčk glasila smo vam predstavili odlični pripomoček za česanje in predvsem izčesavanje odmrle dlake naših bernijev. Cilj - počesan pes, odstranjena podlanka in nečistoče – lahko dosežemo z njim brez napora.

Sedaj vas z veseljem obveščamo, da ima izdelovalec, podjetje Ashley Craig, zastopnika tudi v Sloveniji. To je Martina Kavčič, ki jo lahko pokličete na tel. št. 040 641 821 ali pišete na e-naslov: ashleycraigslovenia@gmail.com.

Cena za omenjene grablje – glavnik Greyhound Mini Multi Rake s poštino je 45 EUR.

KUPUJEMO ZA VAS

Canis Extra rjave morske alge – kelp

Canis Extra rjave morske alge v prahu so prehranski dodatek za pse z **visoko vsebnostjo mineralov**, med katerimi prevladuje **jod, ki je ključni mineral za normalno delovanje organizma**. Poleg joda so morske alge bogate z **magnezijem, cinkom, železom, kalcijem, kalijem in natrijem**. Rjave morske alge so bogate tudi z **vitamini za psa** (vitamini B kompleksa, vitamin E in vitamin C), **aminokislinami in vlakninami**.

Za dodajanje rjave morske alge ali kelpa sem se odločila, ker so izvidi bioresonančnega testiranja pri dr. Petru Levstku zaznali malce zmanjšano delovanje ščitnice. Krvne preiskave sicer niso pokazale posebnosti, vendar je bil namig dovolj, da sem pomislila na najboljšo možnost – naraven dodatek s številnimi pozitivnimi učinki.

Canis Extra rjave alge – kelp so odlični prehranski dodatek za psa. Naj navedemo nekaj najpomembnejših koristi:

Rjave morske alge lahko **podpirajo delovanje žlez**. **Žlezi ščitnica in hipofiza vplivata na prebavo psa**. Z optimalnim delovanjem žlez je omogočena boljša absorpcija hranil, boljša prebava in večji izkoristek hranilnih snovi. Ščitnica za svoje delovanje potrebuje jod. Pomanjkanje joda lahko vodi v hipotiroidizem (ščitnica deluje premalo), ki je najpogostejša motnja v delovanju ščitnice pri psih.

Rjave morske alge lahko vplivajo na **rast dlake in izboljšujejo pigmentacijo**. Z rednim uživanjem rjavih alg lahko vplivate na bolj gost kožuh in na bolj sijočo dlako.

Hladno stiskana hrana Canis Plus je pH nevtralna in **preprečuje nastajanje zobnih oblog**. Kljub temu se zobne obloge lahko pojavijo, predvsem pri manjših pasmah, zaradi nepravilno razporejenega zobovja ali genetske predispozicije. **Z rednim dodajanjem rjavih morskih alg se vzdržuje optimalen pH slin in s tem zmanjšuje nastajanje zobnih oblog**. Optimalen pH je tudi nelagodno okolje za bakterije, tako da rjave alge lahko preprečijo razvoj številnih bakterij.

Kelp je med drugim tudi bogat vir **vlaknin, ki lahko čistijo prebavni trakt psa** in podpirajo izločanje toksinov in težkih kovin iz telesa.

Kelp je v pomoč pri **ohranjanju zdravih sklepov in zdravih krempljev**.

Rjave morske alge **podpirajo imunski sistem**.

Alternativno se rjave morske alge lahko daje kot nadomestek za ribo, če vaš pes ne mara morske hrane. Zaradi številnih hranil so Canis Extra morske alge – kelp odlični prehranski dodatek za pse, ki so **hranjeni po BARF načinu prehranjevanja**.

Vir: spletna trgovina kosmatincki.si, cena: 3,54 € / 150 g

Kelp lahko kupite tudi v spletni trgovini Feng Cha, več o njegovem delovanju in vsebnosti pa si lahko preberete na: <https://www.fengcha.si>; cena: 9,90 € / 250 g

Doziranje je preprosto, prah enostavno vmešamo v hrano.

Mojca Sajovic

ARES BERNIE'S HEART (TANTOR) – MLADI UP SLOVENIJE

Pa gremo! Spet na razstavo, po dolgem času. No, saj ni res tako dolgo nazaj, ko smo bili na zadnji, septembra 2020, na Bledu. Samo vmes so se nam zgodile stvari, ki so nam pretresale dušo. Zgodili sta se obe strani daljice, ki ji pravimo življenje. V februarju smo namreč pri nas imeli prvo leglo; mamica Camy (Camay Snowflake Apasoma) nas je razveselila z osmimi mladički, samo dober mesec prej nas je zapustil naš Zorba.

Začenjamo torej novo poglavje. S Tantorjem, našim mladičkom, se 4. junija 2021 vozimo proti Umagu, da ga preizkusimo, kako so mu všeč razstave in dogajanje na njih.

Tantor se je predstavil v razredu najmlajših, saj je bil star komaj 3,5 mesece. Že prvi dan se je izkazal za pravega predstavnika svoje pasme – prijaznega dobrodušneža, ki očara tako pasje prijatelje kot tudi ljudi. Ga skoraj ni človeka – no ja, vsaj na razstavi ne – ki se ne bi topil ob malem berniju, ga hotel pobožati, pogladiti po gosti in mehki dlaki, pogledati v njegove tople oči. In sodnika se ni Tantor prav nič bal, čeprav ga je ta pretipal, mu pogledal zobke, rep ... in ga na koncu ocenil kot zelo perspektivnega. Tudi drugi dan je bil Tantor navdušen. Z razstavo je odlično in kar mimogrede opravil z oceno zelo perspektiven, nakar je sledila prva urica kopanja v morju. Čeprav mu voda najprej ni najbolj »dišala«, se je po tem, ko mu je užitek predstavila mamica Cami in ga je varno v naročju držal njegov Pero in ga počasi, kot dojenčka, navajal na vodo, tudi sam malce sprostil. Za uvod je bilo ravno dovolj.

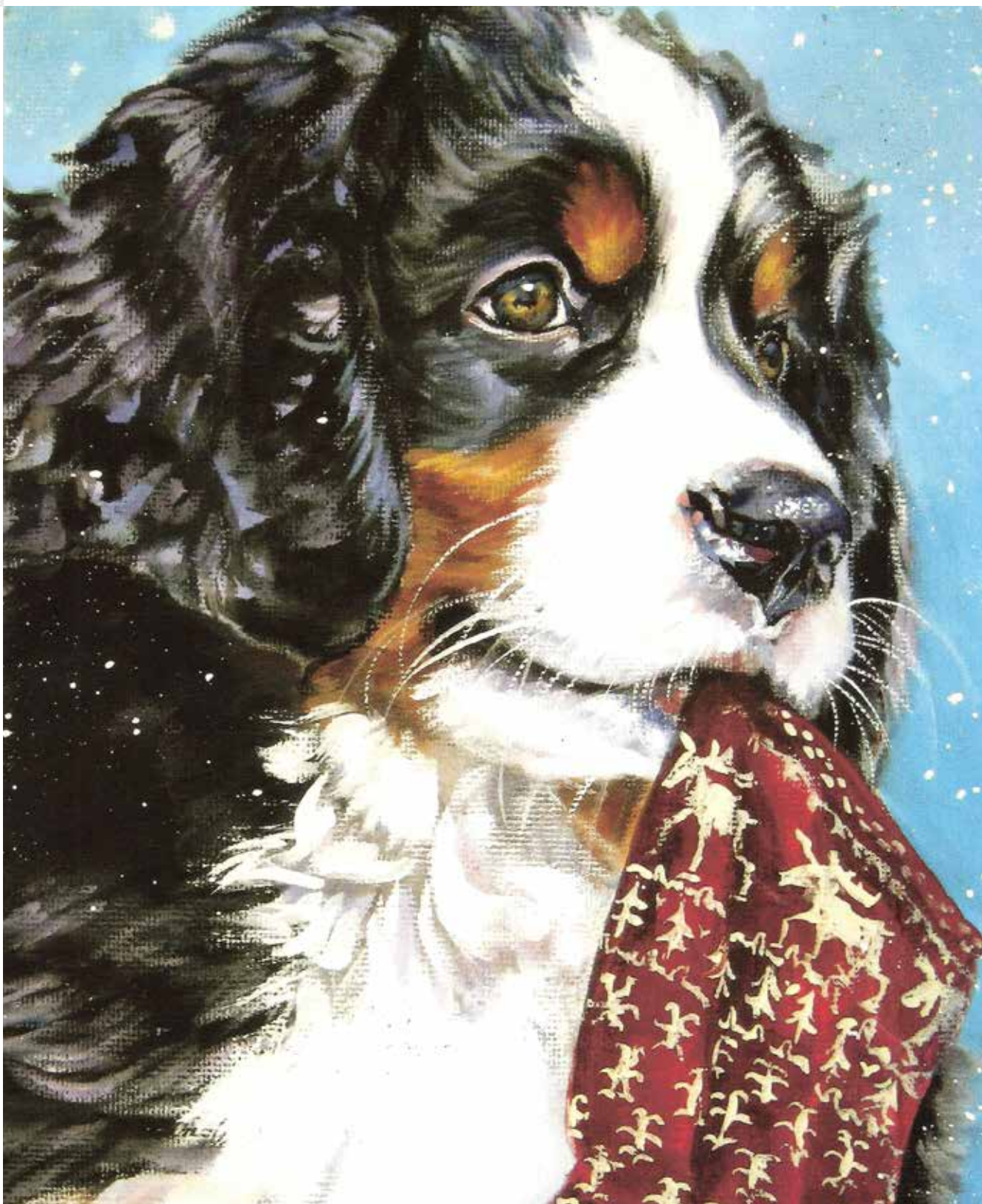
Razstavni vikend je uspel. Tantor je bil prvič na razstavi, pridobil je pomembne urice socializacije, pridobil izkušnjo z morjem. Človeški tandem je bil tudi zadovoljen: skoraj pravi poletni vikend v naravi, z nekaj (previdnega) druženja, ki nam ga v covid časih vsem primanjkuje, in z dobro hrano v gostilni Bukaleta v bližini.

Ker so se tudi v Sloveniji prireditelji razstav malce opogumili oziroma dobili zeleno luč, so sledili obiski razstav v Trbovljah (konec avgusta 2021), v Šempetru in v Vrtojbi (v začetku oktobra 2021). Na vseh treh razstavah je Tantor dobil oceno zelo perspektiven in si s tem prislužil naziv Mladi up Slovenije.

Damjana Škapin

MOJ BERNI - glasilo skupine MOJ BERNI št. 2/2021;

Izdajatelj **Skupina MOJ BERNI**, Predole 23, 1290 Grosuplje. Glasilo izhaja le v elektronski obliki in je namenjeno članom skupine.

Urednica: **Nina Barlič**

Člani uredniškega odbora: **Mateja Pečar, Mojca Sajovic, Barbara Šolc**

Sodelavci: Damjana Škapin, Nastja Ražman, Tone Hočevar

Priprava: Amset d.o.o.

Za področje vzreje BPP je pristojen Slovenski klub za velike pasme in molose, info na e-mail: skvpm.info@gmail.com. Najave vzrejin pregledov bomo tudi v naprej objavljali na spletnih straneh in po e-pošti.

Glede nekdanjih klubskih ugodnosti sledite objavam na spletni strani.